

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-07-20)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-07-20)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 200. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000081.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 20. Juli 1856.

Min kiære Christian,

Med en egen, blandet Følelse begynder jeg disse Linier, som maaskee ikke blive mange, men som jeg vil nedskrive idag, for i det mindste ved dem at erindre den af Aarets Dage som det i en heel lang Række Aar har været beskikket, at jeg aldrig kan tilbringe med dig paa eet Sted. Dette har maaskee oftere ikke vakt dybere Tanke hos mig; nu gaaer det mig ordentlig nær. Med hvert Aar bliver Udsigten til at kunne opnaae denne Glæde mindre, ligesom Udsigten for mig til at opleve den 20de Juli bliver mere indskrænket. Du vilde maaskee Selv ikke synes om, at jeg endnu kan blive blød og bevæget ved at tænke herpaa. Med Aarene, hedder det jo, skal man blive stærk, ikke svag; man skal hærdes mod Følelsen og »staalsættes« ved Alvor og Forstand. Jeg siger og tænker det ofte selv: og jeg er mangengang utilfreds med at finde mig ligesom forviklet over i Følelsens Region, naar jeg skulde holde mig til Tanken og Fornuften. Det er et eget Slags Disharmonie, som derved kan opstaae i Siælens indre Liv. Man kommer ud af sin aandelige Ligevægt, eller man gynes op og ned imellem de to psykiske Poler, og naar man endelig vil tage Fodfæste igien, saa er man i nogen Tid ikke ret »tankefast« men føler sig snarere noget ør og mat i Tænkningen. —

Jeg har i Dag paa min eensomme Gang, i umildt Veir, paa en kold, lidet sommerlig Dag bl. a. tænkt paa, at Du i Dag allerede og netop fylder dit 35te Aar; det forekommer mig som Du staaer paa Skiellet imellem Livets første og anden Halvdeel. Naar Du selv har seet tilbage paa hiin — da har der maaskee ogsaa hos dig opsteget en og anden melancholsk Følelse, liig dem jeg endnu kan erindre — saaledes som man svagt og taaget erindrer noget af en Drøm, i det man vaagner — der udvikledes hos mig selv, da jeg paa min 29de Fødselsdag, i Aaret 1812 vandrede eensom i de allerede ganske guulløvede Linde-Alleer i Upsala Slotshave. Det er en meget svag Erindringsskygge, jeg virkelig kan kalde tilbage; men s. 20 til den hører dog den kiølige Octoberdag, de guulnede Træer, Eftermiddagens aftagende Lysning og Havens alvorlige Charakter — om det var den botaniske Have, eller en egen kongelig Have ved det gamle Slot (hvor Landshøvdingen boer, og hvor jeg senere har været — 1844?) kan jeg ikke engang bestemt sige. Du kan tænke paa mig, naar Du snart engang staaer paa Upsala Slotsbakke og undersøger Localiteten.

Det vilde interessere mig nu at vide, hvor Du er idag — meer, end naar jeg engang faaer det at vide. Var det et Sted, jeg kiendte, eller dog en Egn, jeg kunde forestille mig, da vilde jeg ogsaa med en mere livlig Forestilling tænke mig din Stemning — eller danne mig et Billede af denne og af de Følelser, hvormed Du blandt ubekjendte Fremmede og maaskee uden Interesse for Sted, Egn, Natur og Mennesker vil begynde den første Dag i dit 36te Aar. — I øvrigt glæder Tanken mig, at Du vist ikke paa mangen et Sted i Nabolandet vil undgaae at mødes af en, om endog svagere Efterlyd, et venligt Efterminde af din Faders Navn hos en yngre Slægt af et Folk, blandt hvilket han, endog i et meget uheldigt, uskandinaviske sindet Aar (1812) vandt nogle af sit Livs varmeste og kiæreste Venner, og modtog næsten almindelige Vidnesbyrd om den mest gjæstfrie Velvillie. Men det glæder mig ikke mindre, at jeg tør være overbeviist om, Du selv vil erhverve dig en agtet og venlig Erindring hos Mange. Du vil uden Tvivl i det hele bedre kunne omgaaes, og, som man jo siger, »leve dig ind« med de Svenske, end med de Tydske, hvilke jeg troer, at jeg endog i disse forstyrrede Tider og Forhold, bedre vilde skaffe mig »Weg und Steg« iblandt, end Du. Du er endnu ikke ganske ude af den ungdommelige Nationalitetsruus — skjøndt jeg hos dig aldrig har tænkt mig den anderledes end som en Champagne-Ruus. Jo mere enkelt og ublandet med stærkere berusende Potentser denne er, jo lettere og mere spirituel er den, og altsaa saa meget mere uskadelig; og saaledes er den vel ogsaa hos mange af de Unge, der blindt følge den Plougske Fane og Manifesterne, der udgaae fra »vor Regiering« paa Kiøbmagergade, hvis lovgivende Magt allerede synes at have fæstet og udvidet sig endmere, siden den eneste og sidste dygtige Oppositions-Stemme imod vort nærværende Herskab, »Fædrelandets« Presse, maatte forstumme — nemlig med den 1ste Juli ophørte »Kiøbenhavnspost«. Det er nu omtrent kommet saa vidt med den demokratiske Absolutisme i Danmark, at man blot behøver at s. 202 publicere en Ukas — især naar det er fra Residenten og Hovedkvarteret paa bemeldte Kiøbmagergade — for at vi kunne være vis paa, at den inden 8—14 Dage (i Fald det saa hurtigt lader sig gjøre) vil blive adlydt og efterlevet. Saaledes er det gaaet med Voldens Aabning, med Opgivelsen af Broen over samme, med Inddragning af Vagter og Vagtposter i Kiøbenhavn, med Permittering af et stort Antal Soldater, med Afskedigelse af nogle gamle Høiesterets-Assessorer, med Larsens Udnævnelse til Justitiarius i denne Ret o. s. v. (Kongen, efter Tilskyndelse af Liebenberg, som skal være bleven betydeligt uklar med Grevinden, vilde i 2—3 Uger ikke underskrive Resolutionen — ja havde, saa utroeligt det lyder, allerede ladet Conferentsraad Koefod tilhændekomme en Cabinetsskrivelse, der meldte denne, at han (Kongen) havde bestemt ham til denne Post. Men hvem det var, der ikke fik Medhold og maatte bukke under, da der i Statsraadet endelig trængtes paa Afgjørelsen: det kan Du let tænke blev den saakaldte Monarch.)

Mit Brevrum er næsten ude og jeg skulde maaskee ikke fylde det idag. Jeg vil ugiærne meddele dig, hvad der idag skulde komme fra mig selv, og fra min indre Stemning; thi denne er meget ufordeelig for en saadan Meddelelse. — — Imidlertid kan jeg dog ikke andet, end takke for dit Brev fra Calmar, som var mig til Glæde, især din Beretning om dit Besøg hos Biskop Genberg og din Anskuelse af denne fortræffelige Mand — en af de respectableste og af mig mest høiagtede, jeg har fundet i Sverrige. Det fornøiede mig heller ikke lidt, at Du vilde gaae til Gotland. Jeg vilde ret ønske, at Du ikke har gjort Opholdet paa den mærkværdige Ø for kort — eller indskrænket det til at see Levninger og Ruiner af det fordums stolte, rige Visby. Du maatte have gjort

Molbech, Christian, *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling,*

en Udflugt paa Landet, besøgt et Par Provster, og kastet et Indblik i det eiendommelige, isolerede Folks uden Tvivl originale Natur og Charakter, hvilken næst og maaskee ved Siden af Dalkarlene har mest gammel Svenskhed eller Nordiskhed tilbage. — —

C. M.